SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 23 APRIL 1936

TWEE DIKKE VRIENDEN

HET VLIEGENDE CIRCUS

Hoe de booze Toovenaar zijn gerechte straf niet ontging

Hij hief den stok dreigend op, en het zag er uit alsof hij er Stella mee wilde afranselen.

MEN noemde het circus niet „Het Vliegende Circus", omdat 't werkelijk zou kunnen vliegen, maar wijl het steeds van plaats tot plaats reisde en overal slechts maar een dag verbleef.

Nu eens was men in deze stad, dan weer in gene, en overal kwamen er steeds veel menschen heen, om de leuke kunststukjes der circusdieren en het kleine koorddanseresje te zien.

Juist dat koorddanseresje, dat Stella heette, had het meeste succes bij het publiek; maar dat was dan ook geen wonder, want ze zag er allerliefst uit met haar blonde krullen, haar blauwe oogen en het luchtige, gazen rokje. En dansen, dat Stella kon! Zoo mooi en vol gratie, dat de menschen er verstomd van stonden, hoe het mogelijk was zooiets te doen op een dun koord, dat tusschen twee hooge palen gespannen was.

Ik ben er zeker van, dat je het Vliegende Circus ook graag gezien zou hebben.

De dieren hadden het er ook heel goed, ze kregen volop te eten, terwijl ze bij het leeren van nieuwe kunststukjes nooit geslagen werden, want Stella's vader had veel geduld met hen en de lange zweep, die hij steeds in de hand hield, gebruikte hij alleen om er mee te knallen. Dat zweepgeknal hoort nu eenmaal bij een circus, nietwaar?

Eens op een dag reed de circuswagen door 'n streek, waar het Vliegende Circus nog nooit geweest was. Men had juist halt gehouden bij een bosch, toen een man met een ezelwagentje daaruit gereden kwam.

Stella, die op het gras dansoefeningen deed, zag het voertuig aankomen en riep met medelijden in haar stem uit:

„Och, zie toch eens dat arme ezeltje aan! Die wagen is veel te zwaar voor het stomme dier om voort te trekken!"

Het was een vreemd manneke, dat daar boven op den ezelwagen zat; hij droeg een hoogen, spitsen hoed.... het was een toovenaar.

Met de grootste moeite trok het ezeltje den wagen voort, maar toen een der wielen nog tegen een grooten steen stootte, kon het onmogelijk verder.

„Vooruit, domme, luie ezel!" schreeuwde de toovenaar. „Vooruit!"

Doch hoe het arme dier zich ook inspande, het kon geen beweging meer in den wagen krijgen.

„Dan zal ik je wel eens even helpen!" riep zijn baas, terwijl hij een dikken stok nam, om er den ezel mee te slaan.

„U moet dat arme dier niet slaan!" riep Ella toen uit en zij rukte den man den stok uit de hand.

„U ziet toch, dat het te klein en te zwak is, om zoo'n zwaren wagen voort te trekken!"

„Bemoei je niet met zaken, die je heelemaal niet aangaan!" schreeuwde de toovenaar en met een ruk nam hij zijn stok weer terug. Hij hief dien dreigend op en het zag er uit, alsof hij er nu Stella mee wilde afranselen.

„Neem je in acht!" riep nu Stella's vader, die met zijn groote zweep aangeloopen kwam. In hetzelfde oogenblik spande het koorddanseresje snel den ezel uit en zei:

„Loop jij maar vlug weg, ezeltje, want bij zoo'n slechten baas behoef je niet te blijven."

Nu, maar dàt maakte den toovenaar heelemaal razend! Sprakeloos van kwaadheid zag hij rond, om iets te vinden, waarop hij zijn woede koelen kon; toen viel zijn oog op den circuswagen, waarop met duidelijke letters geschilderd stond: „Het Vliegende Circus". Daar barstte de toovenaar opeens in hatelijk lachen uit:

„Zoo, dus jullie arme circusmenschjes waagt het, je met mijn zaken te bemoeien? Weet dan, dat ik een machtig toovenaar ben, die je zoo'n onbeschaamdheid wel eens even zal inpeperen!"

Hij haalde een boek uit zijn zak en begon daar de noodige tooverwijsheid uit te lezen en terwijl hij zoo las, geschiedde er iets heel angstwekkends: op de ruggen der dieren van het Vliegende Circus begonnen vleugels te groeien. En al spoedig vlogen al die dieren de lucht in!

Het was een lange rij, die daar omhoogwiekte en achteraan kwam het gedresseerde varken, dat log en zwaar de lucht in ging, terwijl het erbarmelijk schreeuwde en knorde van den schrik.

Stella's vader en zijn knecht stonden er als verlamd van schrik naar te kijken; ze wisten niet wat ze er tegen konden doen, dat alle dieren zoo wegvlogen.

„En jij houdt zoo van dansen?" zei toen de toovenaar tot Stella.

Dan zullen we je ook flink laten dansen ! En hij begon weer in zijn tooverboek te lezen.

Hoe Stella zich er ook tegen verzette, opeens moest ze beginnen te dansen. Ze draaide in het rond, eerst op het eene been, dan weer op het andere en al wilde ze er ook bij gaan zitten, omdat ze tenslotte zoo vermoeid raakte, het gelukte haar niet met dansen op te houden.

De toovenaar wilde nu weer met zijn ezelwagen wegrijden, doch de ezel, dien Stella vrijgelaten had, bleek weggeloopen en nergens meer te vinden te zijn.

„Dat is nog zoo erg niet," lachte toen de booze man. „Dan neem ik deze twee hier wel."

Hij keek even in zijn boek en daar veranderden Stella's vader en zijn knecht al in een paar ezels, die de toovenaar oogenblikkelijk voor zijn wagen spande.

Intusschen bleef die arme Stella voortdurend dansen; zij m o e s t nu eenmaal dansen, al vreesde ze ook te zullen doodgaan van vermoeidheid.

De toovenaar reed heen met de beide in ezels veranderde mannen, zoodat het danseresje haar vader en diens knecht als trekdieren voor 's toovenaars wagen uit het gezicht verdwijnen zag.

Toen kwam opeens het weggeloopen ezeltje uit het bosch te voorschijn en had voor Stella iets in zijn bek. Het meisje zag, dat het 'n zwarte, met allerlei wonderlijke teekens bedekte staf was en zij begreep direct, dat dit de tooverstaf van den toovenaar moest zijn.

Ze greep den tooverstaf en zei toen luid: „Ik wil ophouden met dansen."

Daarvoelde ze iets als een electrischen stroom door heel haar lichaam gaan, terwijl ze terzelfder tijd bemerkte, dat het dansen minder werd en ze weldra stil kon staan als voorheen.

De betoovering was opgeheven, maar oh, wat was Stella vermoeid !

Ze zette zich in het gras, om even uit te rusten, doch al spoedig zei ze tot het ezeltje: „Kun je me op je rug nemen en met me den wagen van den toovenaar achterna gaan ? Ik ben nog te vermoeid om te loopen, maar ik moet vader en den knecht toch redden !"

De ezel knikte toestemmend en holde in draf met Stella op zijn rug den toovenaar achterna. Zoo kwamen ze aan een huis, dat midden in een groote weide stond en in die weide stonden twee ezels te grazen.

Het danseresje begreep, dat deze dieren haar vader en zijn knecht waren. Daarom liep ze snel naar hen toe, raakte hen met den tooverstaf aan en zei: „Wordt wat ge eens waart !"

Zie, daar stonden plotseling vader en de knecht weer in menschengedaante voor haar !

„Gelukkig dat je ons bevrijd hebt," sprak Stella's vader. „Nu moeten we nog al onze dieren, die in den stal van den toovenaar gevlogen zijn, bevrijden. Kijk, dat is het huis van den toovenaar !"

Ze slopen stilletjes naar het huis toe en zagen door een venster, hoe de toovenaar in een grooten leunstoel in slaap gevallen was.

„Met hem heb ik nog een appeltje te schillen," fluisterde het danseresje en ze ging stilletjes het huis binnen.

Toen ze voor den slapenden man stond, raakte ze hem heel even met den tooverstaf aan en zei: „Word een schildpad, booze toovenaar !" En als een langzame schildpad scharrelde de booswicht door het vertrek. Nu kon hij geen kwaad meer doen, gelukkig.

Vervolgens ging het drietal naar 's toovenaars stal, waar alle dieren van het circus weldra weer in hun oude gedaante veranderd waren.

Stella kreeg toen opeens een idee: misschien was het ezeltje van den toovenaar ook wel een betooverd mensch !

Ze raakte het daarom met den tooverstaf aan en zei: „Word wat ge waart !"

Daar verdween het ezeltje en in zijn plaats stond een knappe, prachtig gekleede prins, die Stella van harte dank zei, wijl ze hem van de betoovering bevrijd had.

„Alle schatten in het huis van den toovenaar behooren nu aan jou en aan je vader," sprak de prins nog. „En wanneer je groot bent, zullen we samen trouwen en word je een prinses !"

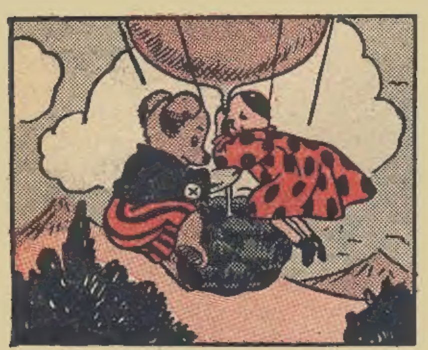
Zoo geschiedde dan ook werkelijk en ze leefden allen nog langen tijd en waren heel gelukkig.

Alleen met de schildpad liep het niet goed af: op Stella's trouwdag vond men het dier dood in den tuin liggen. De toovenaar had voor al zijn slechte daden ten volle geboet.

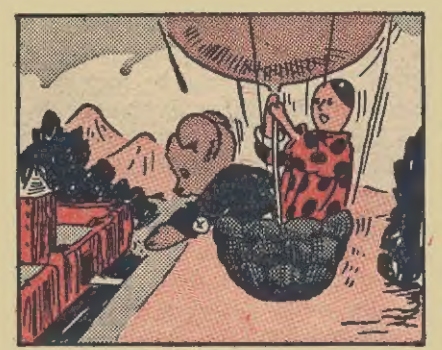

En al spoedig vlogen al die dieren de lucht in.

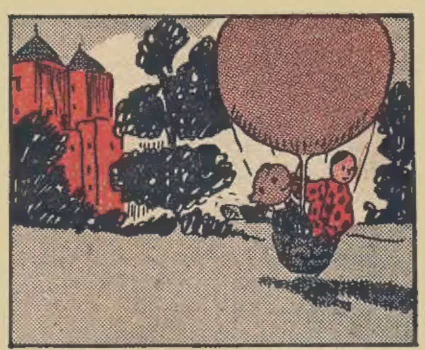
TEDDIE IN POPPENLAND

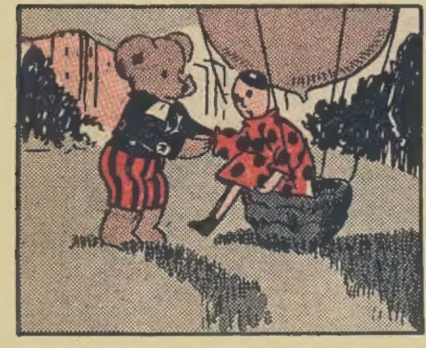
"HIER KUNNEN WE FIJN GAAN ZITTEN, LIESJE," LACHTE TEDDIE." EN DAN KUNNEN WE OP ONS GEMAK HET LANDSCHAP AAN KIJKEN, TERWIJL WE ONZE BALLONREIS MAKEN."

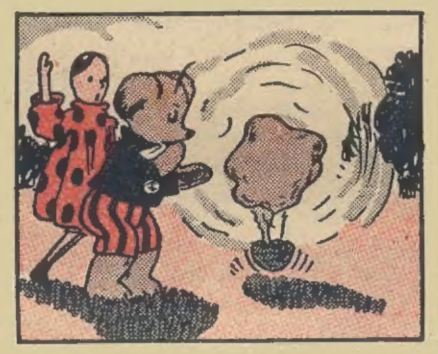
ZOO DREEF DE WIND HEN VOORT. EINDELIJK VLOGEN ZE BOVEN 'N GROOT SLOT. "MAAR DAT IS HET SLOT VAN REUS WOLHAAR!" RIEP TEDDIE UIT, TERWIJL HIJ OMLAAG WEES.

DE BALLON DAALDE EVEN LATER IN DEN SLOTTUIN, WANT OOSTENWIND HAD GENOEG GEKREGEN VAN HET HARDE BLAZEN EN WAS WEER NAAR HUIS TOE GEGAAN.

HEEL ZACHTJES LANDDE HET SCHUITJE OP HET GRAS. TOEN HIELP TEDDIE POP LIESJE BIJ 'T UITSTAPPEN EN ZOO STONDEN ZE DAN OOK WELDRA BEIDEN OP DEN BEGANEN GROND.

IN DAT OOGENBLIK KROMP DE BALLON SNEL INEEN, WERD KLEINER EN KLEINER, TOTDAT HIJ WEER GEWORDEN WAS TOT DEN TOOVEREIKEL, DIEN DE FEEËNKONINGIN TEDDIE GEGEVEN HAD.

WOLHAAR LIEP INTUSSCHEN WEER NAAR ZIJN TOOVERSPIEGEL, WAARIN HIJ ALLES KON ZIEN WAT ER GEBEURDE. "HOE ZOU HET THANS MET TEDDIE EN LIESJE GAAN?" DACHT HIJ.

DAAR SPRONG OPEENS EEN KLEINE MUIS VAN 'N MUURPLANK AF EN KWAM BOVEN OP DEN SPIEGEL TERECHT. REUS WOLHAAR SCHROK ZOO, DAT HIJ DEN SPIEGEL VALLEN LIET!

RINKELDEKINK! DAAR VLOOG DE TOOVERSPIEGEL OP DEN GROND IN GRUIZELEMENTEN. "DAT BETEEKENT ZEVEN JAAR ONGELUK! OEI, OEI!" JAMMERDE REUS WOLHAAR 'T UIT.

VOOR LIESJE EN TEDDIE WAS HET MAAR GOED, DAT DIT ONGELUK GEBEURDE, WANT ANDERS ZOU WOLHAAR HEN VAST EN ZEKER IN ZIJN SLOTTUIN HEBBEN ZIEN LOOPEN.

LAAT DE POPPETJES DANSEN

En zet den boel maar goed op stelten

VIER vroolijke meisjes, die een reidans uitvoeren en dat nog wel op stelten!

Zullen we dat grappige geval 'ns zelf gaan maken?

Goed. Begin dan maar de plaat — nadat je de bladzijde aan den achterkant gelezen hebt — op een stuk niet te dik karton te plakken, waarna je haar onder een stapel boeken goed vlak laat drogen.

Vervolgens steek je met een breinaald in al de witte ringetjes, die je langs de beenen der meisjes ziet, een gat, waarna de acht figuren zoo worden uitgeknipt, dat ze aan elkaar vast blijven zitten.

De teekeningetjes, die gemerkt zijn met Model A, B en C, behoeven niet uitgeknipt te worden.

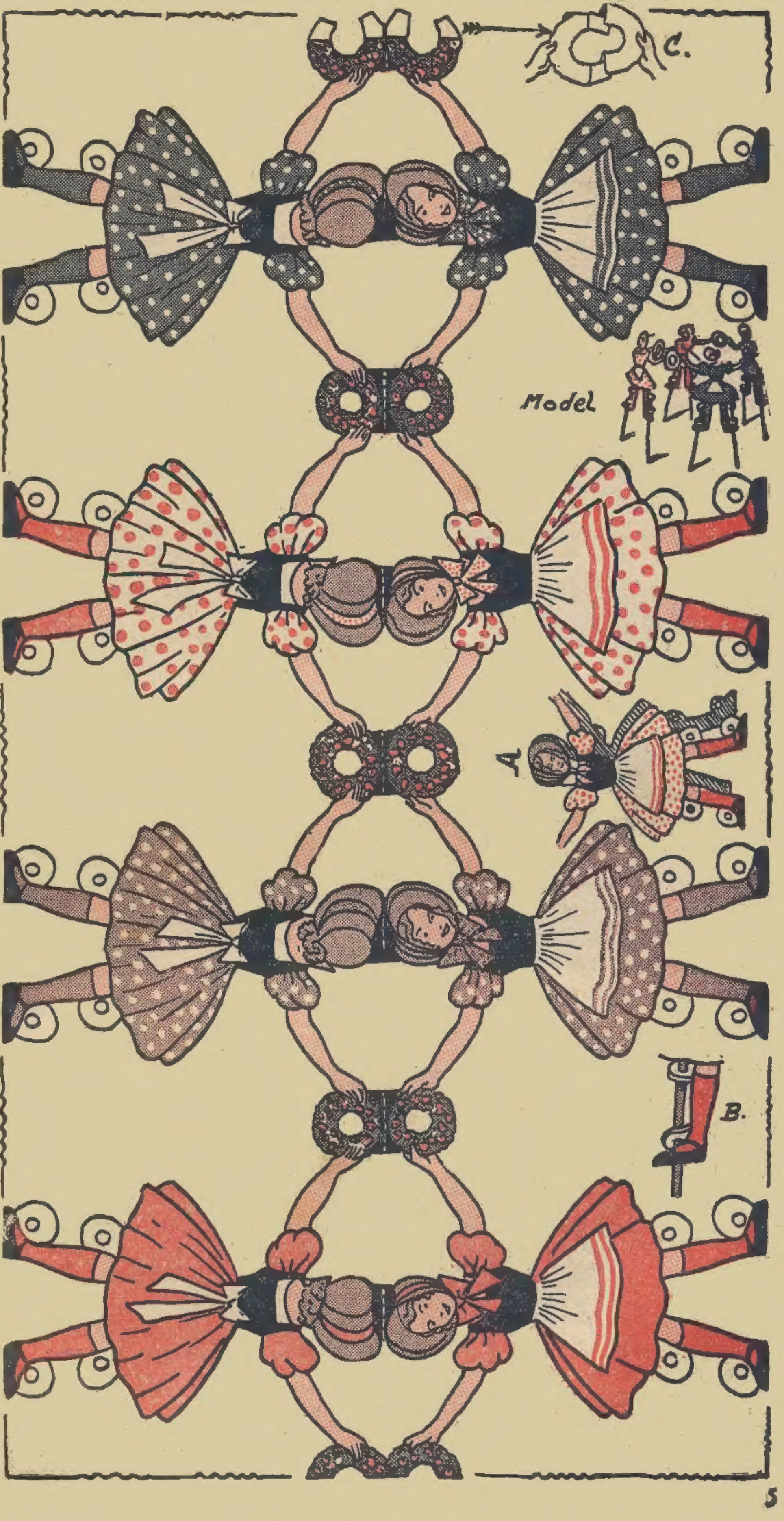
Dan buigen we langs de witte stippellijntjes de 2 viertallen figuurtjes naar elkaar toe en plakken dan de twee omgebogen kanten op elkaar, zoodat elk der vier meisjes een borst- en een rugzijde krijgt. (Zie teekening A).

Nu moeten we de kinderen in een kring laten staan en buigen de uiteinden naar elkaar toe, waarna we de twee halve kransjes aan deze uiteinden in elkaar schuiven en te zamen plakken, zooals fig. C dat aangeeft. De gezichten wijzen dan natuurlijk naar het midden van den kring.

Thans gaan we den boel op stelten zetten. Die stelten maken we van stroohalmen of dunne stokjes, welke door de in de ringetjes geprikte gaten worden gestoken, gelijk Fig. B laat zien.

Wanneer we dat allemaal keurigjes gedaan hebben, ziet de reidans der meisjes op stelten er uit als het model ons toont.

Zoo, dat is weer eens een leuk werkje, waarvan je plezier kunt beleven.

EEN SPEELGOEDWAGENTJE

Dat we eens vlug in elkaar zullen timmeren

WE beginnen maar meteen met den bodem, die gevormd wordt door een plankje van 28 c.M. lengte en 15 c.M. breedte.

Hierop spijkeren we de beide zijkanten, die een ongelijken vorm hebben, zooals je in de figuur kunt zien, in welke figuur tevens de maten staan aangegeven.

Tusschen deze beide zijkanten spijker je den voorkant — een plankje van 10 c.M. bij 15 c.M. — en den achterkant, die 5 c.M. hoog en 15 c.M. breed wordt.

Dan zagen we uit dik hout vier wielen, die elk een middellijn van 6 à 7 c.M. moeten hebben.

Op 3 c.M. van de achterzijde spijkeren we onderaan den bodem een latje met een vierkante doorsnede van 1.5 c.M. en een lengte van 17 c.M.

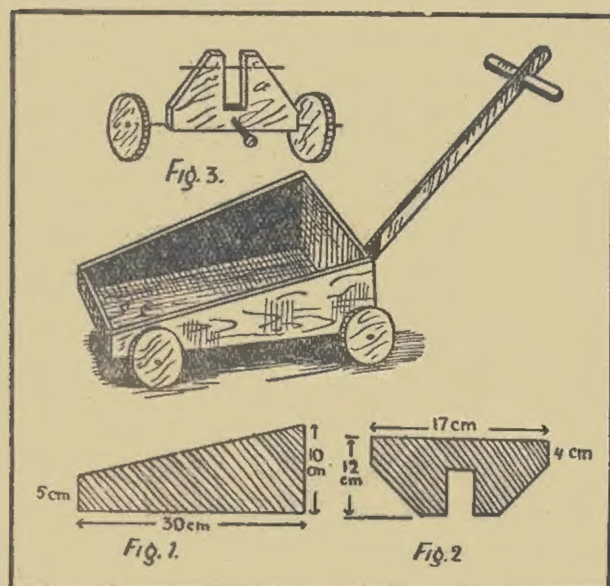
Vervolgens maken we een stuk, dat den vorm en de afmetingen bezit als in fig. 2 en 3 aangegeven zijn. Dit stuk bevestigen we eveneens onder aan den bodem op 2 c.M. van den voorkant, doch de bevestiging geschiedt alleen in het midden, zoodat dit stuk vrij kan draaien. (Zie fig. 3).

De twee achterwielen bevestigen we aan het smalle latje onder den bodem, terwijl de voorwielen aan het andere stuk, dat wij onder den bodem aanbrachten, worden bevestigd.

Van een latje ter lengte van 40 c.M., aan welks eene uiteinde wij een dwarslatje van 7 c.M. lengte bevestigd hebben, maken wij een disselboom.

Die disselboom wordt als volgt bevestigd : in het uiteinde tegenover het handvat maken wij op 2 c.M. van het einde een gat, terwijl wij ook door het stuk als in fig. 2 een gat boren. De disselboom wordt in de gleuf van dit stuk aangebracht en dan door middel van een draadnagel door de geboorde gaten bevestigd. Fig. 3 laat zien, hoe die draadnagel door het bewuste stuk gestoken wordt.

Geef 't wagentje nu nog een kleurig vernisje en dan is dat zaakje gereed.

GELEERDHEID IN EEN NOTEDOP

EEN der beroemdste vestingbouwers was de Franschman Vauban, wiens volle naam luidde Sebastian le Prestre de Vauban. In dienst van koning Lodewijk XIV van Frankrijk (die in den oorlog van 1672 Nederland aan den rand van den afgrond bracht) bouwde Vauban aan de Fransche grenzen een serie van 100 vestingen. Zij waren zóó uitstekend geconstrueerd, dat verscheidene er van nog dienst konden doen, om in 1914 den opmarsch der Duitsche troepen te vertragen.

Aanvankelijk vocht Vauban in zijn jeugd onder de Spanjaarden tegen den Franschen koning. Hij werd gevangen genomen, maar Lodewijk XIV liet hem niet onthoofden, doch nam hem in zijn dienst. Hij maakte snel promotie en werd tenslotte zelfs maarschalk van Frankrijk. Een heele Piet dus, zooals je ziet.

Nog altijd zegt een Fransch spreekwoord : „Een stad, die Vauban aanvalt, is verloren ; een stad, die Vauban versterkt heeft, is onneembaar."

* * *

HET Russische rijk is in het jaar 862 gesticht door drie vorsten, „Bojaren", zooals zij zich noemden. Rurik, Sineus en Truwor heetten zij. Dit is het eerste begin geweest van het enorme rijk, dat tegenwoordig één zesde deel van de heele aarde beslaat. Niet minder dan 100 verschillende talen worden in Rusland gesproken.

Twaalf uur...

Twaalf uur... Twaalf uur...
't Is feest in 't bosch
Kabouters komen zoetjes
Op schuifelende voetjes
En zetten zich in 't mos.
Sstt... Sstt... Sstt...

Twaalf uur... Twaalf uur...
De nacht begint
De groote menschen slapen,
Geen hout komen ze rapen —
De nacht is onze vrind!
Sstt... Sstt... Sstt...

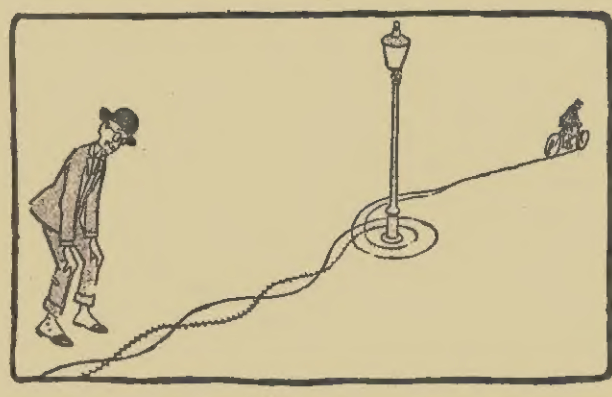

Twaalf uur... Twaalf uur...
Sstt... Sstt... Sstt...
Kom, speel nu mee —
Straks moeten wij verdwijnen
Want, als de zon gaat schijnen
Dan neemt de maan ons mee...!

Annie de Hoog—Nooy.

WELK WIEL HAD EEN GLAD LOOPVLAK?

MENEER Peinsgraag zag laatst 'n jongen op een rijwiel langs hem rijden, die vervolgens om een lantaarnpaal reed, om dan zijn weg al peddelend te vervolgen.

Toen de jongen voorbij was, viel 't meneer Peinsgraag op, dat de sporen der rijwielbanden op den weg verschillend waren, dat wil zeggen het loopvlak van een der banden bleek glad, dat van den anderen band geribd geweest te zijn.

„Hé," dacht meneer Peinsgraag toen, „zou nu de voorband of de achterband van dat rijwiel glad geweest zijn ?"

En nadat hij gœd uit zijn oogen gekeken en even nagedacht had, bleek het hem gelukt te zijn dit uit te vinden. — Ben je net zoo knap als meneer Peinsgraag ?

Oplossing: Het gezelschapsspel als puzzle

Elk kind heeft een blad papier en een potlood bij de hand. Op een bepaald teeken kiest elk een der anderen uit om dien te fotografeeren of liever hij teekent het gezicht van den ander op het papier. Alle teekeningen worden dooreengemengd en nu moet men van elk portret raden, wien van allen het voorstelt.

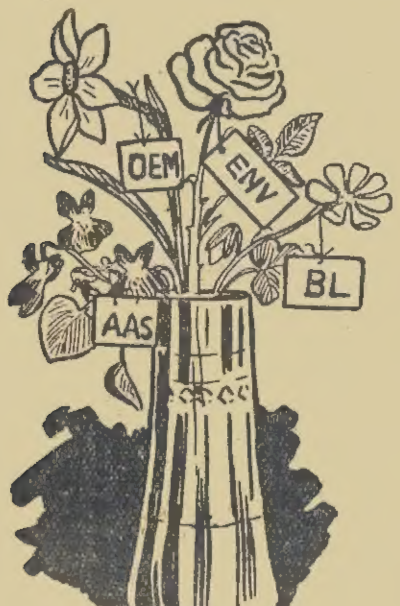
ANECDOTE

Meester: „Frits, wat is een kannibaal ?"

Frits: „'k Weê niet, meneer !"

Meester: „Nou, als jij je vader en je moeder eens opat, wat zou je dan zijn ?"

Frits: „Een wees, meneer !"

WAT LEES JE IN DE BLOEMEN?

AAN de bloemen van dezen ruiker hangen kleine kaartjes, waarop eenige letters geschreven staan.

Al die letters te zamen vormen den naam van een gebruiksvoorwerp in de woning.

Kun je den naam van dit gebruiksvoorwerp ontcijferen en in welke volgorde der bloemen heb je dat kunnen vinden ?

De bloemen zijn: roos, anemoon, viooltje en narcis.

VOOR AARDRIJKSKUNDIGEN

ALS je al heel knap in de aardrijkskunde van Europa bent, moet je eens probeeren in deze figuur de drie verborgen namen van Europeesche steden te vinden.

Je doet het best, het blad schuin voor je oogen te houden, zoodat je de lijnen in het verkort ziet.

Wanneer je een naam gevonden hebt, zul je het blad nog tweemaal moeten draaien, om ook de andere namen te vinden.

SPRINGEN GELIJK EEN PAARD

IN de eenentwintig vakjes van deze figuur staat telkens een groepje van drie letters geschreven.

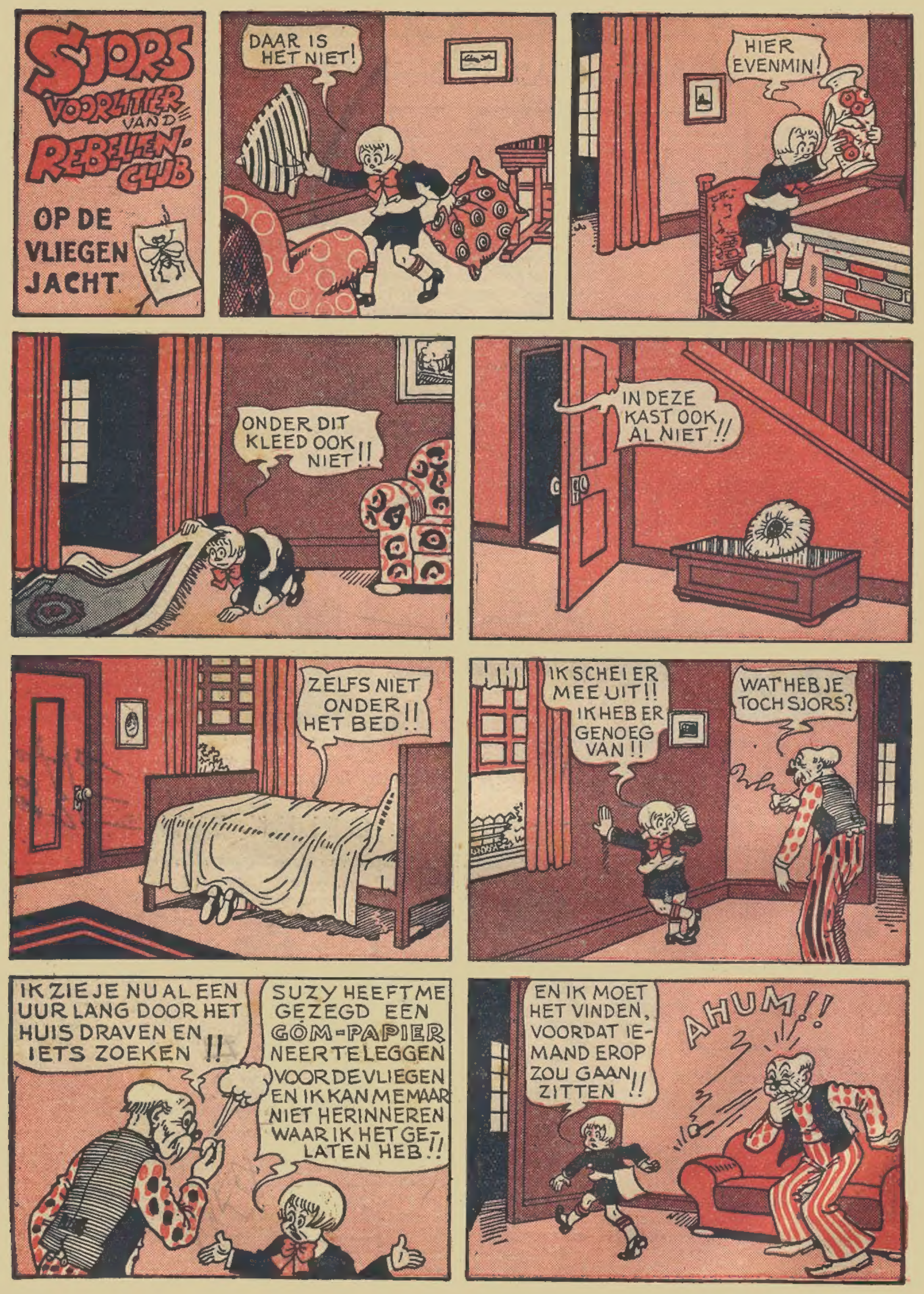
Wanneer je, te beginnen bij het vakje links boven, door middel van den paardensprong uit het schaakspel alle hokjes eenmaal doorloopt, krijg je een zin te lezen.

Mocht je niet weten, hoe de paardensprong uit het schaakspel is, dan zal ik je maar verklappen, dat je bij dezen paardensprong telkens een hokje voorwaarts en twee hokjes opzij moet gaan, ofwel twee hokjes voorwaarts en een hokje opzij.

Probeer nu maar eens den verborgen zin te vinden.

spr	ksv	ene	stb	ron	tue	tan
ete	wee	ing	naa	der	ent	aal
flu	vak	anh	dge	enm	rhe	eto

SJORS VOORZITTER VAN D' REBELLEN-CLUB
OP DE VLIEGEN JACHT
DAAR IS HET NIET!
HIER EVENMIN!
ONDER DIT KLEED OOK NIET!!
IN DEZE KAST OOK AL NIET!!
ZELFS NIET ONDER HET BED!!
IK SCHEI ER MEE UIT!! IK HEB ER GENOEG VAN!!
WAT HEB JE TOCH SJORS?
IK ZIE JE NU AL EEN UUR LANG DOOR HET HUIS DRAVEN EN IETS ZOEKEN!!
SUZY HEEFT ME GEZEGD EEN GOM-PAPIER NEER TE LEGGEN VOOR DE VLIEGEN EN IK KAN ME MAAR NIET HERINNEREN WAAR IK HET GELATEN HEB!!
EN IK MOET HET VINDEN, VOORDAT IEMAND EROP ZOU GAAN ZITTEN!!
AHUM!!